

nok, tallis naisole miinuga seltsis; kes önnetust ette teadis! Versta kals siin pool Rabba fertsi leid. Sime te õtes Reinowadderi surnu lehha; silmad taggurpiddi, seal rippus pikkali suust, mehhike olli walmis. Ehmatades töösimme leina sissa! Reinowudder ei töötnud kõriva eggat sabba. „Oh ädda ja önnetust,” üüdsin ma kuries: „tema mehhikese tos on läinud!“ Mölemad kutsime tema surma, naisole pühlis põlega sulmi. Ellast nooksime tema köhtu ja pääd; Terrawnok tulas, kas süda tuussus? Kõik olli waik; meie ollesime wõinud selle peale wabdua, et ingekest eñom ei elnud. — Aga kuni, mis sündis! Terrawnok waotas ladduno silmad finni, püdis laiale jänud suud tolltolitsuda — seal pigistas wõllaroog äffitselt ambad kokko ja ammustas karnapsti! mo naisolese pâ nekkaga tüüsitsa; werri purtsatas saugele. Kolle luggu sündis silmapilgul; ehmatust ei jõua ma räfida. Mo süddaa wärtiseb praego lui awa leht; oh önnetust! Reinowudder ähmas mind; õnnelt peasin lendu, muido ollesin tema köhtu läinud. Toho! furri loom, mis nüüd nähya sain. Ta üggis mo kassi naisolese luie ja sulgiga tuffis nahka. Miina willets mehhike nägin kolledat tõõd ja ei wõinud appi minna. Süddaa ei annud mahti õttaminna, ma istusin kõrge kuse ladivas sunni wõllaroog ärraläks, siis töttasin wertrise tö asset watama. Gi olnud suremad järrele jänud fui mõned werre pisad ja kals, kolm tiwa sulled. Ühhe wertrise sulle wõttin noffa, mis alland-

liko palvega kuniingliko auojärje ette pañen: oh allastage misio waese peale ja andke mõrtsokale jälledat nuhtlust, et wagga werti teie peale ei lähhe faebama. Tahhate teie temale andels anda ja nuhtlusega wibida, siis — ärge pange pahhaks, kui järsko wälia ütlen: siis ei maßsa teie kohto digus mitte lässi s—a!

Kuñinges lõukoer lissendas mõurades: „Reinowudderi nuhilus peab põlwe põlwele mällestusseks jáma. Ma tahhan oma kuñingliko abbeme ja terrawad kuned mahha eita, kui tedda nuhtluseta jättan. Kergelt uskusin ta luiskamist ja peastin tedda wimati wõllaast, kuñingasa paltve peale. Egga ma siiski wiimseks fahhetsejaks já, kes naise nõu läbbi digest teelst ełs.”

Messikäp ja Ktiimsilm nälpasid keelt, otjego olles juba Reinowudderi maak fertissel olnud; agga kuñinga põllewa wihha pärast ei usaldanud nad räfida. Mattolese aea pärast ütles kuñingana: „Ärge wihhastage ülle liga, armoline išand. Sagge wande töötus teeb teie wäewalla ja sõja wossi wimass rähwale naeruks. Wanne ei olle farjapoissfestete mängi assi. Mis tarvis teie wannute? Andke enemine kõsso, et mõningad wälia lähwad, Reinowudderi käed selga seuwad ja tedda seie towad. Diguse põhhi on mēnilord valjo sūggatvam fui orwatalsse. Eßiteks pange faebajad Reinowudderiga suud su wasto. Seisals ta sun, kes teab, kas mõie faebaja su ei lähheks lüssu? Mitte püab teise peale